

Bea Sallaberry

IRAKASLEA

Kafe xorta

Goizaldean, karriken labirintoan bakoitza urrats zaluz doala, han-
hemenka “auzokoek” agurrak zuzentzen dizkiote elkarri. Non-
bait, baten “Kafe bat?” gonbitari
besteak ihardesten dio “bon, are, baina
fite!”. Usaiako ateraldia, sinoz landua, hipo-
krisia zenbaitekin, presa eta ardura franko-
ren artetik kontzesio zenbait baili-
tzan. Minutu ahurtara bat baizik ez
da izaten, gehienik oren laurdena.
Kafe bat: kikera elegante xuri
batean bildu likido irakin beltzaun
urreztatua, giroak jantzia. Hori bai-
zik ez, eta aldi berean hainbeste.

Hasteko, baliteke zer erran eho-
tzekoaren karrankaz, edalontzien
klaskaz, irratiairen oihartzunaz, ixur-
tzen doan xirripa eztiatz eta edaria
zerbitzatu arteko eternitatea apain-
tzen duten argi tapatuez. Gero, kafea,
edan gabe, preziatzen da, zeremonial
guztia lagun: hunkitzen da, usaintzen, beha-
tzen eta poliki ahoratzen. Ezpain eta mihi
puntak erre ondoan, zapore guztiak ahotan
zapartatzen direla, gozatzen da lehenik, aldi
berean garratz eta suabea, zintzurrean behera
emeki helarazi aitzin, barne osoaz jabetzera.
Lehen hurrupa izaten da hoberena; egunean
zehar, nahi bezainbestetan edanik ere, bakar
batek ez baitu gustu bera izanen.

JAKES LARRE

« Lehen hurrupa izaten da hoberena;
egunean zehar, nahi bezainbestetan
edanik ere, bakar batek ez baitu
gustu bera izanen »

Eguneko lehen kafe hori izaten da ezagun
eta lagunekin edana, etxetik lanerako
bidean, bulegoetatik bi jauzitara, haien bai-
tan murgildu beharko gaituzten beharretara
joatea arrastatuz bezala hartua. Preziaga-
rriak izaten dira gisa berean, tarte labur
horretako solasak: bezperako gertakariak,
bati omen agituaren inguruko kutzukeriak,
mugimendu eta erakundeetako jen-
deen arranguren berriak, haurrak
gaizki iragan gauaren aipamena,
barra izkinean egunkariaren azalak
begi-bistan utzi eskandalua. Eleak
trukutzen dira, gogotik eta zintzoki,
goizeko izpiritu oraino fresko eta
kutsatu gabeek ondurik.

Nekez nezake trenka, kafeak ala
solasek, zeinek duen bestea berezia-
go bihurtzen. Berdin dio. Guztiak
du leku eta uneari betetasuna dio
ematen: goizeroko erritua da, betiko-
tasunean aldioro ezberdin. Ortzemu-
ga zabaleko gure bizi hipersozializatu-
e behatuz, ezdeusak iduritzen ahal dituzte momentu
hauek. Bizkitartean, arima saltzeko heinekoa
gerta daiteke, noiztenka zinez berant hetsia
ere. Minutu ahurtara bat, kafe
xorta bat, eleketan: ene buruari
eskaini nahi diodan parentesia,
zaporez eta ausaz betea: “Are,
ados, fite-fite orduan el”. ■

HIRUKO TXIKIAN

Joxemari Ostolaza

militantea izateagatik kondenat-
tu zuten idazlea. Komisaldegian
epelak hartu ondoren kartzela
eltzeetara eraman zuten egosi
zedin. Bere egoskorrean literatura sortze-
ko ahaleginetan jarraitu zuen eta eguberri amaraunetan
babestuta begiratu zion ilargiari urrunekoez elkartze-
ko. Labainean doan eguzkiaz libratzen zen heriotzatik,
bizitzari kantuz ekinez. Ez zuten erretzea lortu eta ez
zen izoztu, eltzetik eltzera, frigorifikotik frigorifikora
onik aireratu zen euskal letretara euskaldunontzat oto-
runtza freskoak paratuz. Orain, bi hamarkada eta erdi-
tik gorako denbora joan eta, bere saiakera bati Gasteiz-

Talde terroristako

ko Gobernuak sari bat eman dio, denborak
ez duela berez justizia erakartzen frogatuz.
Bere lana saritu dute, ez bera, terrorista ezin
liteke literatoa izan. Areago ez bada damu-
tzen, eta Joseba Sarrionandiak ez du damurik erakutsi.
Ez omen du deseginda ikusi nahi zuen Estatuarekiko
zorraz kitatu, eta hemengo kofradeek frakezko kobra-
tzaileena egin dute, zegokion hemezortzi mila eurokoa
patrikaratuz. Hedabide espainoletatik
bereziki izan da txalotua erabakia, erre-
tzaile porrokatu ohien erretzaileen aur-
kakako tamainako herra erakutsiz. Bakea
eta sos. ■

